

nyní vzhledem k zákonu č. 85/1926 Sb. min. veř. prací. Pochází tedy nař. rozhodnutí, které vyřídilo odvolání do rozhodnutí zem. úřadu, vydaného podle § 29 zák. čl. I:1890, od úřadu příslušného. — —

Nejzávažnější námitka stížnosti popírá vůbec možnost, aby stěžující si erár byl prohlášen za interesenta příjezdní cesty, a to proto, že podle § 29 odst. 2 lit. d) zák. čl. I:1890 mohou býti zavázány k příspěvkové povinnosti jen obchodní a průmyslové podniky, takovým podnikem však státní lesy samy nejsou a nemají ani žádného podobného podniku. Soud musil dáti této námitce stížnosti za pravdu.

Ustanovení § 29 zák. čl. I:1890 podává u příjezdních železničních silnic taxativní výpočet interesentů, kteří mají přispívat ke stavebním, správním a udržovacím nákladům na tyto cesty, a to na rozdíl od § 36 téhož zákona, který u cest vicinálních podává tento výpočet pouze demonstrativně. Podle odst. 2 lit. d) § 29 zák. čl. I:1890 jsou k příspěvkům povinny zainteresované obchodní a průmyslové podniky (az érdekelt kereskedelmi és iparvállalatok). Podle toho nezakládá povinnost k příspěvkům u železničních příjezdů silnic pouhé faktum, že určitý podnik je na silnici zainteresován, nýbrž záleží také na kvalifikaci podniku. Musí to býti podnik obchodní nebo průmyslový. Lze připustiti, že tento předpis, který nezahrnuje mezi interesenty veliké podniky zemědělské, privileguje tyto podniky nemírně, neboť důvod konkurenčního příspěvku, t. j. zvláště intenzivní užívání silnice, dopadá stejně na podniky obchodní, průmyslové i zemědělské. Není však možno přenést se přes výslovné znění zákona, jehož výpočet je zřejmě taxativní.

Žal. úřad v nař. rozhodnutí ani netvrdí, že by st-l byl průmyslovým neb obchodním podnikem, nebo že by takovýto podnik provozoval, neboť vycházel z názoru, že i zemědělský podnik konkurenční povinnosti podléhá. Tento názor však, jak uvedeno, nelze srovnati se zákonem.

Min. veř. prací v nař. rozhodnutí postavilo se ovšem na stanovisko, že stěžující si erár, resp. jeho odvětví podnik státní lesy a statky, o které jde, stal se obchodním nebo průmyslovým podnikem ve smyslu § 29 zák. čl. I:1890 tím, že byl podle zákona č. 404/1922 Sb. prohlášen vlád. nař. č. 206/1924 Sb. za podnik spravovaný podle zásad obchodního hospodaření. Než tento názor je zřejmě nesprávný, neboť okolnost, že dle cit. právních předpisů spravují se některé podniky státní podle zásad obchodního hospodaření, nepřetvořuje státní podniky, jež podle své povahy nejsou obchodními nebo průmyslovými podniky, na takovéto podniky. —

Č. 12.796.

Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: * Dozorčí pravomoci podle § 102 čes. obec. zř. jsou podrobena i taková usnesení obecního zastupitelstva, kterými se rozhoduje o nárocích obecních úředníků podle § 40 zákona č. 443/1919 Sb.

(Nález z 24. února 1937 č. 11.222/37.)

Věc: Rudolf Ř. v Praze a obec města Kralup nad Vltavou (adv. Dr. Vladimír Říha z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 21. června 1934 o odpočivných platech a zastavení usnesení městského zastupitelstva ve věci odpočivných požitků Rudolfa Ř.

V ý r o k: S t í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Usneseními městského zastupitelstva v Kralupech n. Vlt. z 18. prosince 1926 a 1. října 1927 byl pro trvale ustanovené zaměstnance obce Kralup n. Vlt. zaveden platový systém zákona č. 103/1926 Sb. s účinností od 1. ledna 1926. Těmito usneseními proveden byl převod služebních požitků správce městského důchodu Rudolfa Ř. s výsledkem příznávajícím mu služební požitky služ. tř. I. b), 4. plat. stupnice stupně d), což později opraveno bylo zařazením ve služební třídě II., odpovídající předběžnému vzdělání jmenovaného. Na základě tohoto převodu byly usneseními městského zastupitelstva v Kralupech n. Vlt. z 12. ledna 1929 Rudolfu Ř. od 1. února 1929 vyměřeny odpočivné požitky v částce ročních 39.000 Kč.

Na základě ustanovení § 102 čes. obec. zř. zakázal okr. úřad v Kralupech n. Vlt. výměrem ze 16. února 1933 výkon veškerých těchto usnesení městského zastupitelstva, pokud jimi stanovena byla individuální úprava služebních a odpočivných požitků Rudolfa Ř., pro nezákonnost, a to v podstatě proto, že převod požitků Rudolfa Ř. na platový systém státní podle zákona č. 103/1926 Sb. odporuje ustanovení § 169 tohoto zákona a je tudíž v rozporu s ustanovením § 212 téhož zákona, neboť převodem tím se dostalo Rudolfu Ř. výhod, které značně přesahují míru platových a služebních práv státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných poměrů služebních.

V dalším obsahu výměru vysloven s účinností od 1. ledna 1926 zákaz výkonu usnesení správní komise z 30. srpna 1923, pokud se jím obec Kralupy n. Vlt. zavázala platiti za Rudolfa Ř. pensijní příspěvek, daň důchodovou a pojištění nemocenské, ježto usnesení to je od zavedení plat. systému zákonem č. 103/1926 Sb. pro zaměstnance obce v odporu s ustanovením § 212 plat. zákona.

Z tohoto výměru podali odvolání jak Rudolf Ř., tak i obec města Kralup n. Vlt.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím zamítl obě odvolání jako bezdůvodná.

O stížnostech podaných na toto rozhodnutí jak obcí města Kralup n. Vlt., tak i Rudolfem Ř. uvážil nss toto:

Na prvním místě se bylo nss zabývatí námitkou, že zásah podle § 102 obec. zř. byl v daném případě nepřípustný, poněvadž obecní zastupitelstvo judikovalo podle § 40 zákona o obec. úřednících v daném procesu úřednickém; takovýto výrok soudcovský nelze zbaviti platnosti zásahem dohlédacího úřadu, nýbrž výrok ten, nabyv právní moci, stává se odstranitelným jen za předpokladů obnovy řízení. Žal. úřad v nař. rozhodnutí podobnou námitku, obsaženou v odvolání, uznal za bezdůvodnou, protože st-lem uvedená okolnost nebrání použití dozorčí pravo-

moci podle § 102 čes. obec. zř. Tomuto stanovisku bylo přisvědčiti, neboť, jak nss již opětne vyslovil (sr. Boh. A 1069/21, 1525/22, 8683/30, 11.538/34), není uplatnění dozorčího práva podle § 102 obec. zř. omezeno žádnou lhůtou (tudiž ani jedno-, resp. tříletou lhůtou podle § 151 odst. 7 plat. zákona, jak má za to stížnost), jsou mu podrobena i pravoplatná a autonomními úřady dohlédacími schválená usnesení a provádění nezákonných usnesení mohou státní úřady kdykoli zakázati. Sistační pravomoci státních úřadů politických nejsou odňata ani taková usnesení obecního zastupitelstva, jimiž se rozhoduje o úpravách platových a služebních poměrů obecních úředníků ve smyslu zákona č. 35/1908 z. z. čes. a zákona č. 443/1919 Sb., neboť podle všeobecného znění předpisu § 102 obec. zř. jsou sistaci podrobena i taková usnesení obecního zastupitelstva, která obsahují judikátní výroky, a ani cit. zákon o obecních úřednících nestanovil v tom směru výjimky ve příčině usnesení obecního zastupitelstva o úpravách služebních a platových poměrů obecních úředníků. Normování takové výjimky nelze zejména spatřovati ani v té pouhé skutečnosti, že zákon o obecních úřednících v § 43 přiznal dohlédací oprávnění úřadům samosprávným i ve věcech služebních poměrů obecních úředníků, neboť dohlédací právo samosprávných úřadů může existovati i vedle dozoru státního, jak je patrné i ze samého obecního zřízení, kde vedle dozoru státního (§ 102) je postaráno i o dohled se strany úřadů samosprávných (§ 96).

Stížnostem nelze přisvědčiti ani v tom, dovozují-li nepřipustnost sporné sistace také poukazem na to, že instančním aktem okr. úřadu by byla zasažena nejen usnesení městského zastupitelstva, nýbrž i schvalovací akty okr. správní komise, jež tvoří s usneseními městského zastupitelstva nerozlučný celek. Akt schvalovací ovšem předpokládá podle své povahy akt schvalovaný, k němuž přistupuje jako *actum posterius*, aby se tím akt schválený stal perfektním a byla mu propůjčena plná právní účinnost (srv. Boh. A 4279/24). Z toho však neplyne, že akt schvalovací splyne s aktem schvalovaným do té míry, že by nutně sdílely společně všechny právní osudy, nýbrž jde o dva správní akty formálně samostatné, které se jen co do právních svých účinků navzájem doplňují, takže zánik existence jednoho z nich působí toliko na právní účinnost aktu druhého, nemá však v zápětí také ztrátu samé právní existence tohoto aktu druhého. Tak zanikne-li akt schválený, neruší se tím zároveň také akt schvalovací, tento se stane toliko právně neúčinným, stejně jako zruší-li se akt schvalovací, neztrácí již proto svou právní existenci také akt schválený, nýbrž z aktu schváleného se stane toliko akt neschválený, tedy akt, který není dosud perfektní.

Není důvodnou ani další námitka stížnosti Rudolfa Ř., uplatňující, že odporuje spisům tvrzení žal. úřadu, že okr. úřad nezakázal vůbec vyplácení požitků, takže materiálním důsledkem instančního aktu okr. úřadu jest, že Rudolf Ř. nemá vůbec žádných požitků z titulu služebního poměru u obce. Žal. úřad k podobné námitce obsažené v odvolání Rudolfa Ř. v nař. rozhodnutí uvedl, že výměr okr. úřadu neobsahuje zákaz vyplácení vůbec jakýchkoliv pensijních požitků Rudolfu Ř. To-

muto stanovisku žal. úřadu nelze upříti oprávněnost, neboť okr. úřad výměrem z 16. února 1933 vyslovil toliko zákaz výkonu usnesení z 18. prosince 1926, 1. října 1927, 12. ledna 1929 a 30. srpna 1923 o úpravě služebních příjmů Rudolfa Ř. a o výměře výslužného. Tyto meze nemohl zásah okr. úřadu překročiti, neboť dozorčí oprávnění podle § 102 obec. zř. jest omezeno jen na kasaci usnesení obecního zastupitelstva a neposkytuje dozorčímu úřadu oprávnění, aby usnesení obecního zastupitelstva nějak modifikoval a nahradil úpravu obsaženou v sistovaném usnesení úpravou jinou. Sporný sistační akt tedy znamenal zrušení oněch usnesení obecního zastupitelstva, ale nebylo jím obci nijak zabráněno, aby upravila služební příjmy, resp. výslužné Rudolfa Ř. způsobem jiným, přihlížejíc k právnímu názoru, z něhož vycházel okr. úřad, nebo aby zařídila vyplácení výslužného Rudolfu Ř. snad ve formě zálohy, dokud nebude otázka oprávněnosti sporné sistace s konečnou platností vyřešena. — — — —

Č. 12.797.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Obec není oprávněna snížití svému zaměstnanci podle §§ 28 a 17 odst. 2 č. 2 zákona č. 286/1924 Sb. odpočivný požitek z důvodu, že vedle tohoto odpočivného požitku vyplácí Všeobecný pensijní ústav témuž zaměstnanci z titulu služby u t é ž e o b c e také dávky podle předpisů o pensijním pojištění (§ 21 odst. 1 č. 3 cit. zákona).

(Nález z 25. února 1937 č. 17.103/36.)

V ě c: Obec městyse Vracova (adv. Dr. Rajmund Neumayer z Kyjova) proti rozh. zem. úřadu v Brně ze 17. února 1934 (za zúč. Leopolda K. adv. Dr. Bohumír Stojan z Prahy) o snížení výslužného obec. tajemníka.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem obec. úřadu ve Vracově z 28. března 1933 sděleno bylo na základě usnesení obec. zastupitelstva stěžující si obce z 25. března 1933 Leopoldu K., obec. tajemníku ve výslužbě, že na základě § 17 odst. 2 zákona č. 286/1924 Sb. se mu snižuje výslužné vyplácené mu obcí o polovinu odpočivného požitku poskytovaného mu úřadovnou A Všeobecného pensijního ústavu v Brně, tedy o 2.502 Kč ročně s platností od jeho vstupu do výslužby, t. j. od 1. dubna 1932. Dále uveden způsob vyúčtování tohoto snížení výslužného se zpětnou platností.

Leopold K. podal z tohoto usnesení odvolání k okr. úřadu v Kyjově, jemuž tento výměrem z 25. září 1933 vyhověl a usnesení obec. zastupitelstva zrušil.

Odvolání obce Vracova zem. úřad v Brně zamítl nař. rozhodnutím, vysloviv v podstatě, že ustanovení § 17 zákona č. 286/1924 Sb. se nevztahuje na případy, kde zaměstnanec požívá dvojího odpočivného po-